

Leden

Přátelé obsadili pohovku i křesla v obývacím pokoji. Martin přinesl sklenice i pití a všem nalil, co si kdo přál. Pak prohrábl kamna. Naštěstí nevyhasla. Do žhavého popela přiložil pár drobných polen, a když se oheň rozhořel, přidal dvě velká. Dvoukřídlé dveře do haly sice byly zavřené, ale stále někdo odcházel na záchod či do koupelny a po zemi se plížil chlad.

Týna sebrala kotě, které se důstojným krokem procházelo po podlaze. Zdálo se mimořádně přítulné a spokojeně vrnělo, ochotně se jí usadilo v náručí. Pak odešla do kuchyně a vrátila se s obloženou mísou, nad níž se všem rozjasnily tváře.

„Už jsem se lekl, že nám servíruješ tu kočku,“ podotkl Přemek.

„Ještě nemá tu správnou váhu,“ uchechtl se Jáchym. „Ale noc je dlouhá, třeba na ni taky dojde.“

„Bože, ta sekaná je dobrá. Jsi anděl,“ nechal se slyšet Dušan.

„To je ze supermarketu?“ dobírala si ji Markéta.

„Náhodou jsem ji pekla sama!“ odbyla ji Týna a sledovala Rostu, jak si na krajíc chleba nakládá bohatou vrstvu anglické slaniny, sýr a kyselou okurku.

„Ten se zrovna potřebuje takhle krmit,“ zašeptala Alice jedovatě.

Vtom se Martin napřímil. Zatímco se všichni dobře bavili, jeho koutky úst byly svěšené.

„Nechci kazit zábavu, ale když jsme takhle pěkně pohromadě,“ zvýšil hlas, aby ho všichni slyšeli, „měli bychom si něco vysvětlit.“

Bože, ne! Pomyslela si Týna. Problémy se mají řešit s čistou hlavou! Martin sice artikuloval správně, ale přece jen měl upíto. Vždycky to na něm poznala podle očí a lehce propadlých tváří.

„Martínku, necháme to na jindy?“ navrhla a pokusila se do hlasu vložit co nejvíce bezelstné roztomilosti.

„Ne, nenecháme. Pamatujete si na mejdan u Alice na chalupě?“

„Který myslíš? Ten v červnu, nebo ten začátkem září?“ ujasnil si Dušan.

„Na grilovačce v září jste nám oznámili, že kupujete vilu a hodláte se stěhovat,“ vzpomněla si Markéta.

„Proč se ptáš? Stalo se tam něco závažného?“ zeptal se Rošťa s plnými ústy.

Alice mrkla na Týnu a skousla si ret. Taky tušila, co má Martin na srdci.

„Miláčku, opravdu bych to sem netahala,“ navrhla znovu Týna.

„Jen ho nech, aspoň si to vysvětlíme,“ zasáhla Alice.

„Jenže teď na to není ta pravá chvíle,“ odsekla Týna.

„Promiňte, že vás ruším,“ ozvala se Ida. „Ale neviděli jste Evu? Šla na záchod?“

Všichni se začali rozhlížet a Dušan vytřeštil oči. „No jo, kde je?“ vyskočil, jako by seděl na mraveništi, a odložil už druhou porci sekané.

„Vlastně si ani neuvědomuju, že by s námi vešla do obývacího pokoje. Není jí špatně?“ divila se Markéta.

„Venku jsem viděl, že koukala do mobilu, pak ho vypnula a zůstala stát přede dveřmi,“ oznámil Jáchym.

Když Martin viděl, že mu nikdo nevěnuje pozornost, otráveně se ušklíbl a uraženě zůstal v křesle.

Dušan rozrazil dveře do haly a houkl: „Evi, Evičko? Kde jsi?“ Pak vyběhl až ven a zavolal do mrazivé noci: „Lásko, jsi tady?“

„Prosím tě neblbni, co by dělala venku?“ vrtěla Alice hlavou. „Určitě vešla dovnitř. Má tam boty?“

Dušan kývl, pečlivě za sebou zavřel verandu a pak se

vřítíl na toaletu i do koupelny, div neuklouzl po naleštěných dlaždicích. „Tady není!“ To už mu všichni stáli v patách a viděli, že v obou místnostech bylo zhasnuto.

„Možná si šla lehnout. Mrkněte se někdo do ložnice,“ poručila Týna a byla ráda, že nebezpečí hromadné hádky bylo zažehnáno. „Pojď se mnou do patra, nemůžu jít sama,“ vyzvala tiše Alici, když z ložnice zaslechli Přemkovo: „Tady taky není.“

„Co všichni šlíte? Chtělo se jí spát, tak se vytratila po anglicku,“ řekla Markéta a zívla.

„To je možné, nahoře se svítí,“ potvrdila Týna a stoupa-la s Alicí po schodech.

Eva zřejmě odkráčela, aby se uložila v některém z dětských pokojů. Dušan šel s nimi, ostatní se pomalu vraceli k občerstvení do obývacího pokoje. „Šla si lehnout, nechte ji být,“ zaslechli ještě Markétu. Týna rozsvítila v obou dětských pokojích, ale Eva nikde. Nahlédli do druhé koupelny a do pokoje, v němž Martin plánoval svou pracovnu. Všude bylo ticho a prázdné. Dušanovi se v očích zračila panika a zrychleně dýchal. Musí jí opravdu velmi milovat, chudák, napadlo Týnu a mimoděk ho pohladila po zádech. „Evo, my tě hledáme, neza-hrávej si!“ zakřičela a tichá vila roznesla její hlas do všech tmavých koutů.

„Nemůže být jinde?“ zeptala se Alice. „Už jste ty pokoje obydleli?“

„Ještě ne. Vždyť tady nebydlíme ani tři měsíce.“

„Co když v některém z nich je?“

„Nesmysl! Je tam zima, tma a hrozný binec. Minulý týden tam strhávali staré linoleum z parket.“

Týna si objala paže, chladný proud vzduchu jí vyhnal husí kůži.

„Přesto bych se tam rád podíval,“ požádal Dušan.

„Klidně, nemělo by být zamčeno,“ pokrčila rameny.

„Dušane, nepohádali jste se? Vypadá to, jako by trucovala. Pokud je uvnitř, musí slyšet, že ji hledáme,“ řekla Alice a postupně s Dušanem otevírali všechny dveře. Nahlí-

želi do prázdných zatuchlých pokojů, kam by Týna sama nevkročila ani za nic.

„Ne, obvykle se nehádáme,“ odsekl a otevřel velký sál s balkonem. „Eva tady prostě není,“ zaúpěl.

„A podíval ses dole pořádně? Má tam kabát a boty? Přece se nepropadla do země! Možná se šla projít,“ nabídla Alice řešení.

„Nešla by beze mne!“ křikl Dušan a hlas se mu začínal lámat do pláče.

„Dušane,“ chytila ho Týna jemně za paži. „Proč jsi tak vyděšený? Nemohl ji naštvat někdo jiný?“

„Ne! Nechápu, kam se poděla. Mám o ni strach!“

„Dveře na balkon jsou otevřené,“ všimla si Alice. Staré uvolněné parkety vrzavě oznamovaly každý její krok.

„Já jsem si to myslela, cítila jsem průvan,“ natáhla Týna krk, aby se podívala. „Zavři je, když už tam jsi,“ vyzvala ji.

„Mrknu se ven,“ oznámila Alice. „Třeba někde courá v parku a zahlédnu ji. Nebyla příliš opilá?“

„Nezdálo se mi,“ odpověděla Týna. „A nevstupuj až na balkon. Zábradlí se drolí a podlaze bych taky nevěřila. Víš, že je z téhle strany Klejinka zdevastovaná.“

Bylo ale pozdě. Alice už stála na balkoně. „Máš pravdu, kus zábradlí chybí,“ zavolala.

„Pojď hned zpátky!“ poručil Dušan a šel k Alici.

„Alice! Jsi praštěná, nebo co? Je strašná zima, vrať se,“ zanaříkala Týna, která si uvědomila, že zůstala sama. Kradmo se rozhlédla.

„Ježíšikriste!“ vykřikla Alice.

„Co je!? Hned se vrať!“ vykřikla Týna hystericky, protože zaslechla pád uvolněného kamene, nebo omítky. „Alice, děsíš mě!“

To už byl Dušan na balkoně taky. „Neudrží vás to, vy blbci! Nechtejte se zábradlí! Okamžitě pojdte zpátky!“

„To ne! Evičko, to ne!“ zakřičel Dušan a Alice pomalu opustila nebezpečný prostor balkonu.

„Evo! Evo!“ křičel Dušan a naříkal jako raněné zvíře.

„Co se stalo?“ pípala Týna, když se ze tmy velkého par-

ketového sálu vynořila Alicina bílá tvář, z níž svítily šokované modré oči.

„Eva asi vypadla, leží dole pod balkonem,“ oznámila hlubokým bezbarvým hlasem. „Musíme jí pomoci.“

„Cože? Co to meleš?“ spustila Týna, než jí došel obsah jejích slov.

Dušan zacouval do sálu, pak se schoulil a plakal.

„Neřvi, zvedej se, Dušane! Musíme jí pomoci!“ zaječela Alice a divoce Dušana tahala za ruce, aby se konečně rozhýbal.

„Jak jí chceš pomoci? Copak jsi slepá? Vždyť spadla z toho pitomého balkonu,“ štkal Dušan. „Už jí nikdo nepomůže! Je mrtvá!“

Mrtvá? Týně se hrůzou stáhlo hrdlo. Jen tak stála, ruce svěřené podél těla, ústa dokořán.

1.

O dva a půl měsíce dříve: LISTOPAD

„Ta vila je prostě nádherná,“ řekla Alice a pohladila jeden z kamenných sloupů na terase. „Závidím ti.“

„Až to opravíte, to bude přepych,“ zaskřehotala Ida chraplavým hlasem, který Týnu vždycky tak trochu rozčiloval.

„Co ty lípy? Nebudeš mít uvnitř vlhko?“ strachovala se Eva a zaklonila hlavu, aby pohlédla do korun velkých stromů.

„Snad ne,“ namítla Týna.

„Každý dům je trochu vlhký. Když nastydeňš, prodám ti prvotřídní bylinné kapky a mořskou sůl k inhalaci,“ rozhodla Alice.

„Takové to léčivé bahno na pleť nemáš?“ zeptala se Ida. „Čert vezmi inhalaci. My chceme být krásné.“

„Bahno mám, ale s sebou jsem ho nevezla.“

„Já si koupím ostropestřec na imunitu,“ přidala se Eva. „Brala jsem ho loni v zimě a měla jsem klid.“

Alice se rozzářila povzbuzena úspěchem a vstřícností kamarádek. „Teď nabízím hlavně kapsle proti nespavosti, depresím a stresu obohacené o výtažky ženšenu, rhodioly a schizandry. Je to novinka. Moment! Vzala jsem katalog!“ vychrlila a začala lovit v kabelce.

„Výborné byly ty pilulky, co jsem od tebe kupovala někdy v červnu. Tenkrát na vaší chalupě, vzpomínáš? Nemáš je?“ zeptala se Týna a mrzelo ji, že se řeč o jejich krásné vile tak lehce stočila k nějakým mizerným komerčním pilulkám.

„Teď si nemůžu uvědomit, co jsem ti to vlastně prodala,“ usmála se Alice.

„Uklidňující pilulky proti stresu, únavě a na zlepšení paměti. Lucky-energi, nebo tak nějak. Sice jsem byla ze začátku hrozně ospalá, stačila mi půlka denně, ale pak se to upravilo. Přežila jsem s nimi výpověď v práci, stěhování i handrkování s Patrikem.“ Taky žal ze ztráty maminky, ale nechtěla tu smutnou událost nahlas připomínat.

„Vzpomeň si, jak se jmenovaly, já je přivezu. To je výborné, že ti takhle sedly,“ zajásala Alice.

„Měla jsem už dvě balení. Teď mi končí, takže si dám chvíli pauzu. Ale podívám se,“ kývla Týna.

„Fajn, taky bych je zkusila,“ přidala se Eva.

„No a teď vás zvou do naší krásné, tuším, že prvorepublikové vily na čaj s rumem!“ zvolala Týna, aby upoutala pozornost a konečně přerušila dealerský záchvat kamarádky Alice.

„Dobře, ukážu vám pak i jiné novinky od Lucky-energi!“ zářila Alice. „Žlutá řada zvyšuje koncentraci, pomáhá při učení, bojuje proti stresu. Obsahuje ginko, guaranu, taurin...“

„Pomoc!“ zvolala Ida. „Zacpěte jí někdo pus!“ Ale to už jim přítelkyně vítězně zamávala před očima barevnými prospekty.

„Ulož svoje dobroty zpátky do kabelky,“ ušklíbala se Eva. „A pojďme do tepla, chci vidět, jak vypadá vila uvnitř.“

Alice zklamaně smotala letáky i katalog a popotáhla. „Holky, vy se mi sice smějete, ale já tomu zobání věřím. Nemohla bych prodávat nic, co by neúčinkovalo. Všechno jsou stoprocentní přírodní látky, výtažky z bylin a vitaminy.“

„Krásně ti vymyli mozek,“ smála se Eva a Alice ji na oko našťavaně klepla katalogem po blondaté hlavě.

Alice všem lezla na nervy věčnými kapslemi, pilulemi a vodičkami. Ale Týna měla pochopení. Přemek dlouho nemohl najít práci, ke všemu splácejí auto a Alici nezbyvalo než se ohánět, co jí síly stačily. Neprodávala jen „doplňky stravy“ a vitaminy. Ale také kosmetiku, kopie parfémů a „zaručeně“ působící přípravky na hubnutí. Stala

se díky tomu postrachem mezi přáteli, protože její smutné modré oči a nevinný bílý obličej orámovaný tmavými kudrnami by vymámily, jak se říká, i z jalovice telátka. Ke všemu pracovala jako zdravotní sestra, čímž doplňkům dodávala punc věrohodnosti.

„Nejsme tady na nákupu, má milá,“ zavrtěla hlavou vysoká Ida. „My jsme tady proto, abychom omrkly nové luxusní bydlení manželů Simonových,“ připomněla. „A zrovna tady na té terase bych časem viděla proutěná křesla a houpačku.“ Otočila se na podpatku a stoupala po rozpadlých schodech k nepoužívanému hlavnímu vchodu.

„Pozor, ať si nezvrtněš nohu, ty kameny drží na dobré slovo,“ zvolala za ní Týna.

„Markéta bude smutná, že to neviděla,“ zalitovala Eva.

„Neměla jezdit na dovolenou, když se pořádá kolaudační mejdan v novém superdomě,“ odbyla ji Alice.

„No, já si myslím, že je Markétě líp než nám,“ usmála se Týna a vzpomněla si na svoji čtvrtou kamarádku, která jim tu chyběla do party. „Snad jim u moře vyšlo hezké počasí, tady už to za moc nestojí a lepší už to nebude,“ pronesla a přitáhla si kabát ke krku, přestože už byly skoro v domě. Otevřela zadní vchod a dámy vstoupily do předsíně, ze které vedlo několik dveří. Všechny si odložily, Ida vzala za kliku a dvoukřídlými prosklenými dveřmi vstoupila do haly. Hala se jim nepředvedla v celé své kráse. Schodiště nevyniklo, protože ho viděly ze zadu. Před schodištěm se dělila příčkou, jako pozůstatek z dob, kdy tu byly činžovní, nebo snad podnikové byty, případně kanceláře. Přesto Týna očekávala další příliv údivu, vzdychání a obdivování, protože vila i tak působila majestátně. Kamarádky naplnily její očekávání a nešetřily chválou.

Mezitím se ze sklepa vynořili jejich manželé. „Proboha, co jste venku dělaly takovou dobu? Vždyť my už máme barák prohlídnutý od půdy do sklepa,“ pronesl Rošťa, manžel Idy.

Týna za nimi zavřela dveře, aby neutíkalo teplo a neotáhl se dovnitř vlhký zatuchlý odér. Ida se přitiskla k Ros-

ťovi a Týna si teprve teď uvědomila, jak legračně vedle sebe vypadají. Vysoká kostnatá žena s polodlouhými vlnitými vlasy a vedle ní se kutálí podsaditý zarudlý blondák o půl hlavy menší. Možná by to byl hezký pár, duma-la Týna. Kdyby on pár kilo zhubnul a ona přibrala, nevy-padali by tak divně.

„Dole je kotelna a sklep, taky dvě velké suterénní míst-nosti, kde býval vinný sklep a prádelna.“

„Klidně by se tam dal udělat byt,“ uvažoval Přemek.

„Nebo protiatomový bunkr,“ usmál se Martin.

„Ale ne! Podívejte, kuchyně,“ vykřikla Eva a zmizela ve dveřích. „To je nádhera!“

„Ta mě taky nadchla,“ přiznala Týna potěšeně. „Ne-chápu, jak se předchozím majitelům podařilo tak úžasně a nenásilně zařídít kuchyň ve starém domě, a to v moder-ním a novém stylu,“ řekla důležitě a Martin ji shovívavě objal.

„Hm, obývací je taky pěkný,“ zhodnotila suše Alice obrovskou místnost, jejíž strop byl nesen dvěma sloupy a u jedné ze stěn stála krásná prosklená krbová kamna.

„Bože, to snad ani není možné,“ vydechla Ida tiše.

„Nemám ještě všechno vybaleno a uklizeno,“ řekla Týna honem, aby trochu odlehčila údiv svých přátel a pro ilu-straci koplá do jedné z krabic plné knih.

„Nevadí, i tak to tady vypadá úžasně,“ pokýval Dušan uznale hlavou a objal Evu, která se k němu přitiskla. Cho-dila s Dušanem přibližně rok, možná ani ne. Ale vztah vypadal velmi vážně. Dokonce to vypadalo, že Evička konečně po pětaticeti svobodných letech zatoužila po dítěti.

„Chlap z realityky tvrdil, že tady bývala jídelna a salon,“ upřesnil Martin. „Ale podle mě si vymýšlel. Pokud od pa-desátých let pořád někdo do baráku šťoural, těžko už se dneska ví, jak to za první republiky vypadalo. Leda tak v muzeu.“

„A zachovaly se nějaké dokumenty?“ ptal se zvědavě Rošťa.

„Víš, Rostó, my jsme oba laici. Nezjišťovali jsme, jestli se něco zachovalo, protože by nám to bylo k ničemu,“ pronesla Týna a malinko zrudla.

„No a co tu máte ještě pěkného? Co třeba bar? Mám vyschlo v krku,“ odkašlal si Přemek a kecl na pohovku. Alice ho nespokojeně třepala prsty, jako malé nezvedené dítě.

„Neboj, na suchu vás nenecháme,“ řekl Martin a sáhl pod stůl. „Kapka pro zahřátí,“ pozvedl láhev ginu. Týna popadla chlebičky, které měla připravené na kuchyňském pultu a sejmula z nich utěrku. „Co budete pít? Mám pivo, víno, pro řidiče nealko...“

Teprve teď se všem upřímně rozjasnily tváře.